

PRZYŚLUSZNY (2) *ai*

sg m I przysłusznym (1). ◇ [f A przysłuszną.] ◇ pl G przysłusznym (1). ◇ [A subst przysłuszn(e).]
Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów).

1. *Odpowiedni, stosowny, właściwy komu* (2) :

przysłusznym komu, [czemu] (2): ZapWar 1545 nr 2646; [Kto ie [pszczoły] też chce z iednego mieścá ná drugie przenośić/ trzebá [...] czáły wiedźcieć ktemu godne/ tákież y mieśca im przyślufzne. Cresc 1571 595 (Linde)]. Cf Wyrażenie.

Wyrażenie: »obyczajem [komu] przysłusznym« = *jak należy* (1): a bedziesz go ządal od nas yzbicz przes zyemie swoye bes pyeczne przeyechanie vczynil, obiecwyacz yz mi tez kazdemv obiczajem yemv przisłusznim zachowacz sye bedziemi LibLeg 11/33v.

[Szereg: »przystojny i przysłusznym«: Azaście mu [Królowi] dwór zalecieli, urzędniki oddali, one w porządek wprawili, onemu *regalia* przystojne i przysłuszne w posesyą i w ręce oddali? PismaPolit 620.]

2. [Należy komu: In fumma. Tego potrzeba iżby czeladzi: ich przisłuszną karmią a żywność dano Ekonom n3.

przysłusznym komu: Połty Chrzećijáńskie fą zwierzchnią pocztą/ przy modlitwie/ á iáłmuźnie/ fámemu Panu Bogu przysłuszną. HerbOdpow Rr5.]

Synonim: 1. *właściwy*.